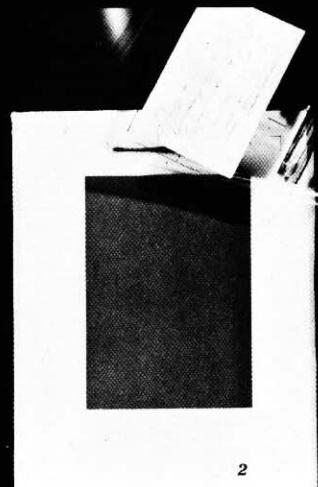

Oι φάσεις της ζωής ένός άντικειμένου.

Ακουμπάς τό ποτήρι σου στό τραπέζι. Αφήνει τά σημάδια του. Κολλάει ό χρόνος στό σημείο αύτο. Άπο δώ συνεχίζει ό ζωγράφος τήν πραγματική ή τήν φανταστική συνέχεια τῶν κινήσεων τοῦ άντικειμένου -μέ μελάνι, μολύβι ή μέ τό μπλέ, τή σέπια, τό γκρίζο ή μέ τό κολάζ-τά καρέ τοῦ χρόνου, τά κολλημένα χαρτιά, ένας φάκελλος - πῶς ξεκινάει, πῶς καταστρέφεται. Πάνω από όλα μά α μεμβράνη συγκρατεῖ τίς σπασμένες μνήμες. Γραμμές τεθλασμένες. Γραμμές μέ τέλος και μετά άλλαζουν φορά. "Ενα καρδιογράφημα γιά τά άγάλματα, γιά τή Νίκη τής Σαμοθράκης. "Ενα έπιτύμβιο. Αύτή ή έλευθερία τῶν διαφόρων ύλικῶν, και αύτή ή συνέχεια τῶν πλάνων έξασκει τό μάτι νά βλέπει τή φθορά τῶν πραγμάτων πού μᾶς περιβάλλουν και παράλληλα τή δική μας. Πολλές φορές μένει ένας άπόχος από μά ερωτική σχέση - πράξη. "Ενα τηλεφωνικό καλώδιο γλυστράει στό χῶμα σάν φιδι, και αύτό τό λένε σύγχρονη έπικοινωνία κτλ. Οι ξεθωριασμένες μαῆρες πέτρες πού αἰώνες βλέπουν τά ίδια γεγονότα, δέν βιάζονται καθόλου - Σέ μιά πόλη, χωρίς φροῦτα μ' ένα σῶμα στραγγισμένο και ξερό. Χαμηλοτάβανος ούρωνός μέ πήλινα πουλιά και δυό δάχτυλα λάσπη. Μέχρι νά καταλάβεις ποῦ είσαι νυχτώνει - Βέβαια μέ τό νά καταγράφεις τή φθορά δέν προκειται νά σώσεις τίποτα. Άλλα ή Τέχνη σέ βοηθάει νά δεῖς τίς άλλες πλευρές τής ζωής και τοῦ θανάτου, και ή ζωγραφική τοῦ φίλου μου αύτή τή δύναμη έχει.

2

3